

BUDSKAP FRÅN DEN HELIGE FADERN FRANCISKUS

INFÖR VÄRLDSMISSIONSDAGEN 2025

19 oktober 2025

Hoppets missionärer bland folken

Kära bröder och systrar!

För årets Världsmissionsdag, som firas under Jubelåret 2025 vars centrala budskap är hoppet (jfr bullan *Spes non confundit*, 1), har jag valt mottot **"Hoppets missionärer bland folken"**. Mottot påminner varje kristen och kyrkan, de döptas gemenskap, om den grundläggande kallelsen att i Kristi fotspår vara budbärare och byggare av hopp. Jag önskar er alla en nådens tid med den trofaste Gud som har fött oss på nytt i den uppståndne Kristus "till ett levande hopp" (jfr 1 Pet 1:3–4). Jag vill också påminna om några viktiga aspekter av den kristna missionära identiteten, så att vi alla kan låta oss ledas av Guds Ande och brinna av helig nit för en ny evangeliserande tid i kyrkan, som är sänd att återuppväcka hoppet i en värld som tyngs av mörka skuggor (jfr *Fratelli tutti*, 9–55).

1. I Kristi, vårt hopps, fotspår

När vi nu, efter Jubelåret 2000, firar det tredje milleniets första ordinarie jubelår, håller vi fast blicken på Kristus, historiens centrum, "densamme i går, i dag och i evighet" (*Heb 13:8*). Kristus förklarade i Nasarets synagoga att Skriften hade uppfyllts i det "i dag" som var hans närvaro i historien. Han uppenbarade sig som den som Fadern hade sänt, smord med den helige Ande, för att förkunna det glada budskapet om Guds rike och inleda "ett nådens år från Herren" för hela mänskligheten (jfr *Luk 4:16–21*).

I detta hemlighetsfulla "i dag", som består till världens slut, är Kristus frälsningens fullbordan för alla, särskilt för vilka Gud är det enda hoppet. Han som under sitt jordiska liv "vandrade omkring och gjorde gott och botade alla" från det onda och från den onde (jfr *Apg 10:38*) och som gav Guds hopp till de behövande och folket. Han delade också människans alla svagheter, utom synden, och gick igenom kritiska ögonblick som kunde leda till förtvivlan, såsom ångesten i Getsemane och på korset. Likväl anförtrorde han allt åt Gud Fadern och lydde, med fullständig tillit till hans frälsningsplan för mänskligheten, en fredens plan för en framtid full av hopp (jfr *Jer 29:11*). Så blev han hoppets gudomlige Missionär, det högsta föredömet för alla som genom tiderna för vidare den uppgift de fått av Gud, även i yttersta prövningar.

Herren Jesus fortsätter sin hoppets mission för mänskligheten genom sina lärjungar, utsända till alla folk och på ett hemlighetsfullt sätt åtföljda av honom. Än i dag böjer han sig ned till varje människa som är fattig, plågad, förtvivlad och förtryckt av det onda, för att hålla "tröstens olja och hoppets vin över hennes sår" (*Prefationen Jesus den gode samariern*). I lydnad mot sin Herre och Mästare och i samma tjänande anda fortsätter kyrkan, Kristi lärjungars och missionärers gemenskap, detta uppdrag genom att ge sitt liv för alla, mitt bland alla folken. Även om hon å ena sidan måste möta förföljelser, prövningar och

svårigheter och å andra sidan sina egna ofullkomligheter och fall på grund av de enskilda medlemmarnas svagheter, drivs hon ständigt av Kristi kärlek att fortsätta, förenad med honom på missionens väg, bärande på mänsklighetens rop, ja själva skapelsens jämmer, i väntan på den slutliga befrielsen. Detta är kyrkan som Herren alltid och för evigt kallar att följa i hans fotspår: "inte en statisk kyrka, [utan] en missionerande kyrka, som vandrar med Herren längs världens vägar" (*Predikan vid avslutningsmässan för Biskopssynodens ordinarie generalförsamling, 27 oktober 2024*).

Låt oss därför också inspireras och ge oss ut på vägen i Herren Jesu fotspår för att bli, med honom och i honom, tecken och budbärare av hopp till alla och för alla, i varje situation och på varje plats som Gud ger oss att leva på. Må alla döpta, Kristi lärjungar och missionärer, låta hans hopp lysa fram i varje hörn av jorden!

2. Kristna, bärare och byggare av hopp bland folken

När de kristna följer Herren Kristus är de kallade att förmedla det glada budskapet genom att dela de konkreta livsvillkoren med dem de möter och på så sätt bli bärare och byggare av hopp. Ty "de glädjeämnen och förhoppningar, den bedrövelse och ångest som fyller vår tids människor, i synnerhet de fattiga och alla som lider, är också Kristi lärjungars glädjeämnen och förhoppningar, bedrövelse och ångest. Det finns inget äkta mänskligt som inte väcker genklang i deras hjärtan" (*Gaudium et spes, 1*).

Detta berömda uttalande från Andra Vatikankonciliet, som uttrycker den kristna gemenskapens känsla och stil i varje tid, fortsätter att inspirera dess medlemmar och hjälper dem att vandra tillsammans med sina bröder och systrar i världen. Jag tänker särskilt på er, missionärer *Ad gentes**, som genom att följa Guds kallelse har rest till fjärran nationer för att göra Guds kärlek i Kristus känd. Ett innerligt tack till er! Ert liv är ett konkret svar på befallningen från den uppståndne Kristus som sände ut lärjungarna att evangelisera alla folk (*jfr Matt 28:18–20*). Ni påminner oss på så sätt om alla döptas universella kallelse att, med Andens kraft och genom dagligt engagemang, bli missionärer bland folken med det stora hopp som Herren Jesus har gett oss.

Horisonten för detta hopp övergår det som är världsligt och förgängligt och öppnar sig mot det gudomliga, det som vi redan nu får ana. Den helige Paulus VI påminner oss att frälsningen i Kristus, som kyrkan erbjuder alla som en gåva av Guds barmhärtighet, inte bara är en "inomvärldslig frälsning som räcker för våra materiella eller till och med andliga behov, som stannar inom ramen för vår existens i tiden och helt sammanfaller med dess önskningar, förhoppningar och strider. Det är en frälsning som går utöver alla sådana gränser för att fullbordas i en förening med det enda Absoluta, det som finns i Gud, en frälsning som går utöver det synliga och vetter mot de yttersta tingen, som börjar i detta liv men fullbordas i evigheten" (*Evangelii nuntiandi, 27*).

Drivna av ett så stort hopp kan de kristna gemenskaperna förebåda en ny mänsklighet i en värld som, särskilt i de mest "utvecklade" områdena, uppvisar allvarliga symtom på mänsklig kris: en utbredd känsla av vilsenhet, ensamhet och likgiltighet inför de äldres behov av gemenskap, brist på vilja att hjälpa dem som lever i vår närhet. I de mest teknologiskt avancerade områdena håller man på och förlorar närheten till varandra: människorna är

hopkopplade men alltmer sällan i relationer med varandra. Jakten på effektivitet och materiella ting, besattheten av att uppfylla ambitioner, leder till självcentrering och en oförmåga till altruism. Evangeliet, om det levs i gemenskap, kan ge oss en hel, sund och återlöst mänsklighet åter.

Därför vill jag förnya den inbjudan som ges i Jubelårsbullen (*Spes non confundit*, 7–15), att utföra de där uppräknade gärningarna, med särskild uppmärksamhet riktad mot de fattigaste och de svagaste, sjuka, äldre, och de som marginaliserats eller utesluts ur det materialistiska och konsumistiska samhället. Och att göra det på Guds sätt: med närhet, medkänsla och ömhet, genom att ta hand om den personliga relationen till våra bröder och systrar i deras konkreta situation (*jfr Evangelii gaudium*, 127–128). Ofta kommer det då visa sig att det är de som lär oss att leva med hopp. Och genom den personliga kontakten kan vi förmedla Herrens barmhärtiga hjärtas kärlek. Vi får erfara att "Kristi hjärta [...] är den levande kärnan i den första förkunnelsen" (*Dilexit nos*, 32). Från den källan kan vi enkelt förmedla det hopp vi har fått av Gud (*jfr 1 Pet 1:21*), och ge andra samma tröst som vi själva får av Gud (*jfr 2 Kor 1:3–4*). Genom Jesu mänskliga och gudomliga hjärta vill Gud tala till varje människas hjärta och omsluta alla i sin kärlek. "Vi är sända för att fortsätta denna mission: att vara tecken på Kristi hjärta och Faderns kärlek, vilka omfattar hela världen" (*Tal till deltagarna vid de Påvliga Missionssällskapens generalförsamling, 3 juni 2023*).

3. Förnya hoppets mission

Inför dagens akuta behov av hoppets mission är Kristi lärjungar först kallade att själva formas till att bli hoppets "hantverkare" och de som återupprättar den ofta förvirrade och olyckliga mänskligheten.

Till det behövs en förnyelse av påskens spiritualitet, den vi genomlever under varje firande av eukaristin och i synnerhet under årets liturgiska höjdpunkt, de heliga tre påskdagarna. Vi är döpta in i Kristi död och uppståndelse, in i Herrens påsk som markerar historiens eviga vår. Vi är alltså ett "vårens folk", med en blick alltid fylld av hopp som vi ska dela med alla, för i Kristus "tror vi och vet att döden och hatet inte har det sista ordet" om den mänskliga existensen (*jfr Katekes, 23 augusti 2017*). Från påskens mysterier som förverkligas i de liturgiska firandena och sakramenten hämtar vi därför ständigt Andens kraft för att med iver, beslutsamhet och tålamod arbeta på missionens vidsträckta åker. "Kristus, uppstånden och förhärlikad, är källan till vårt hopp, och han kommer inte att förvägra oss den hjälp vi behöver för att fullgöra den mission som han har anförtrott oss" (*Evangelii gaudium*, 275). I honom lever och vittnar vi om det heliga hopp som är "en gåva och en uppgift för varje kristen" (*La speranza è una luce nella notte, Libreria Editrice Vaticana 2024, 7*).

Hoppets missionärer är bönenas män och kvinnor. Ty, som den vördnadsvärde kardinal Francois Van Thuan sa: "den som ber är den som hoppas". Kardinal Van Thuan bevarade hoppet under sin långa fängelsevistelse tack vare den kraft han fick av ständig och uthållig bön och eukaristi (*jfr F.X. Nguyen Van Thuan, Il cammino della speranza, Rom 2001, nr 963*). Låt oss inte glömma att bönen är den första missionshandlingen och samtidigt "hoppets första kraft" (*Katekes, 20 maj 2020*).

Låt oss därför förnya hoppets mission utifrån bönen, särskilt den som använder sig av Guds ord, och i synnerhet Psaltaren som är en bönesymfoni komponerad av den helige Ande (*jfr Katekes, 19 juni 2024*). Psaltaren lär oss att hoppas i motgångar, urskilja hoppets tecken och att alltid ha den missionära längtan efter att Gud skall prisas av alla folk (*jfr Ps 41:12; 67:4*). Genom bön håller vi hoppets gnista vid liv, tänd i oss av Gud, så att den blir till en stor eld som lyser upp och värmer alla omkring oss, också genom handlingar och gester inspirerade av bönen själv.

Avslutningsvis; evangelisation är alltid en gemensam process, vilket också är det kristna hoppets natur (*jfr Spe Salvi, 14*). Denna process slutar inte med den första förkunnelsen och dopet, utan fortsätter genom byggandet av de kristna gemenskaper som följer varje döpt på evangeliets väg. I det moderna samhället är tillhörigheten till kyrkan aldrig en verklighet given en gång för alla. Därför är den missionära handlingen att förmedla och forma en mogen tro på Kristus "ett paradigm för hela kyrkans verksamhet" (*Evangelii gaudium, 15*), ett verk som kräver bödens och handlingens gemenskap. Jag vill återigen betona denna missionerande synodalitet i Kyrkan, liksom de Påvliga missionssällskapens tjänst i att främja de döptas missionära ansvar och stödja de unga lokala kyrkorna. Och jag uppmanar er alla, barn, unga, vuxna, äldre, att aktivt delta i den gemensamma missionen att evangelisera genom ert livs vittnesbörd och genom bön, era uppoffringar och er generositet. Tack för detta!

Kära systrar och bröder, låt oss vända oss till Maria, Jesu Kristi, vårt hopp, moder. Till henne anförtror vi vår bön för detta jubelår och för de kommande åren: "Måtte ljuset från det kristna hoppet nå fram till varje människa, som ett budskap om Guds kärlek som är riktat till alla! Och måtte kyrkan bli ett trovärdigt vittne om detta budskap i alla delar av världen!" (*Spes non confudit, 6*).

Rom, Lateranbasilikan, 25 januari 2025, på festen för den helige aposteln Paulus omvändelse.

FRANCISKUS

**Ad gentes* är latin och betyder *Till folken*. "*Missio ad gentes*" betyder kyrkans uppdrag att gå ut till folken och sprida evangeliet till dem som ännu inte känner Kristus. Det handlar om att vittna, förkunna och bygga upp kyrkan bland alla folk och kulturer. (Övers. anm.)